

не сж виновни. Сега кажи, какво да правимъ съ него. Дървото трѣбва да се изправя, дорде е младо.

— Ами какво да правимъ съ него? Да го убиемъ ли?

— Не да го убиваме, а да го оженимъ, тържествено добави Нено, като да бѣ открилъ нѣщо много умно. Като го оженимъ, той може да се прибере вече дома, нѣма да скита и харчи паритѣ на вѣтъра.

— Ами че коя да му вземемъ, задоволно запита Николчовата майка. Снахата трѣбва да е отъ голѣмъ родъ и да отговаря на нашата чорбаджийска кжща.

— Сега седни, бий си главата и мисли.

— Ами че да му поискаме Петровата дъщеря хубавичката Пенка.

— Пенка ли? Че тя нали е годена за Стояна.

— Тя е годена, но ние трѣбва да подлѣемъ вода на нейния годеникъ. Свраката не може да другарува съ сокола. Всѣки трѣбва да знае своето гнѣздо и да не вѣвира носътъ си всѣкжде. Иди, добави Неновица на съпруга си, у Петрови и ги накарай да върнатъ Стояна.

Чорбаджи Нено зе сериозенъ изгледъ. Повика Николча, каза му нѣколко строги думи и му обади, че е дошло време да го женятъ. Разхайтениятъ момъкъ изпърво се възпротиви на женидбата, но сетне се съгласи.

Нено зе една голѣма бохча подъ мишница, излѣзе отъ дворната врата и се упжти за Петровата кжща.

Като стигна до оградата, Нено надникна презъ прага и извика:

— Имате ли куче?